

родоводу. Книжка Джона Пігача виконує функцію своєрідного путівника для початківців, ознайомлюючи їх із загальними принципами генеалогічних пошуків, основними джерелами та методами їх опрацювання. Видання орієнтоване передовсім на українську діаспору в США та Канаді.

Праця складається з 12-и розділів і додатків. У першому розділі подаються поради з чого розпочати свої генеалогічні пошуки, вказуються важливіші тематичні публікації, а також контактні адреси генеалогічних організацій, бібліотек і інших організацій у США та Канаді. Другий розділ коротко викладає історію України, розповідає про українську імміграцію в Північну Америку та називає основні видання про формування діаспори, а також подає координати інституцій, дотичних до теми. Третій розділ присвячений українським іменам та прізвищам, а особлива увага приділена варіантності їх написання на підставі різних транслітераційних систем чи в іншомовному еквіваленті. Розділи 4 та 5 подають інформацію про ведення та доступ до церковних книг різних конфесій у Канаді та Сполучених штатах. Шостий розділ характеризує основні місцеві

джерела, зокрема, списки пасажирів-іммігрантів, документи про отримання громадянства, військові картки тощо. Розділ 7 знайомить із адміністративно-територіальними поділами українських земель у XIX–XX ст. та їх змінами, представляє різні типи топографічних і кадастрових карт. Восьмий розділ присвячений виданням про регіональну історію, статистичним публікаціям, церковним шематизмам, різним путівникам і мапам. У розділі 9 міститься інформація про знаходження і доступ до метричних книг різних конфесій з українських земель, подаються взірці написання запитів до архівних установ, а також адреси архівів, у яких зберігаються такі матеріали. Розділ 10 присвячений особливостям роботи з метричними книгами, як з території колишньої Австро-Угорщини, так і Російської імперії.

У розділі 11 увага приділена австрійським матеріалам про землевласників, а в розділі 12 розглядаються інші джерела – сповідні розписи, ревізські казки, австрійські військові акти, нобілітаційні документи. У додатках звертається увага на палеографічні особливості кирилических і латинських алфавітів, які зустрічаються в метричних матеріалах; подаються відомості про генеалогічні організації інших етнічних груп, які також походять з українських земель; наводяться адреси різних дотичних до теми електронних ресурсів. Завершує видання бібліографічний покажчик та змішаний індекс основних географічних і тематичних термінів.

Книжка Джона Пігача сприятиме популяризації генеалогічних пошуків, залучить до цього заняття нових осіб і значно полегшить генеалогам-аматорам дослідження родоводів.

Андрій ГРЕЧИЛО (Львів)

* * *

Кучерук В. Українська Галицька Армія: довідник / Львівський історичний музей. – Київ: Київська нотна фабрика, 2010. – 448 с.: іл. – ISBN 978-966-2613-00-1

Автором книги є працівник Львівського історичного музею Василь Кучерук. Він видав перший в незалежній Україні довідник, в якому подано відомості про збройні сили Західноукраїнської Народної Республіки – Українську Галицьку Армію. Увага звернена на її організацію, озброєння, бойові дії у 1918–1920 рр. з поляками, більшовиками, денікінцями, долю після інтернування, вшанування пам'яті полеглих в перші десятиліття після закінчення боротьби. У виданні подано біографи командного складу УГА: начальників штабів армії, корпусів, бригад, куренів та інших підрозділів. При укладанні гасел використано широку джерельну базу, а також найновішу історіографічну літературу. Книга призначена військовослужбовцям Збройних сил України, викладачам історії, студентам гуманітарних і військових навчальних закладів та всім, хто цікавиться національно-визвольною боротьбою українців у XX ст. У

довіднику є чимало нових відомостей про осіб, які зі зброєю в руках відстоювали незалежність України в роки Української національної революції 1917–1921 рр., а також вшанували ці події впродовж 1921–1939 рр.

Певним недоліком книги є відсутність іменного та географічного покажчиків. При написанні гасел автор, на жаль, не керувався єдиним зразком. Наслідком цього стало те, що у багатьох біограмах відсутні фотографії та відомі факти життєпису (див. наприклад гасла: Дашкевич Роман (відсутня фотографія), Шухевич Роман (замість його фотографій, яких збереглося чимало, поміщено портрет) та ін.). На обкладинці книги помилково замість гербу ЗУНР – золотого лева на синьому полі, оберненого в праву сторону, використано емблему української дивізії “Галичина” – лева з трьома коронами.

Однак, не зважаючи на певні недоліки, інформацію з довідника варто враховувати при укладанні біограм і написанні біографічних нарисів. У книзі подано список спогадів, літератури та перелік фондів і справ з архівів та музеїв України, Польщі, Чехії та Росії про що стосується УГА. На жаль, автор не в повному обсязі їх використав. Тому, опрацювавши їх можна по-новому поглянути на цю сторінку

української історії. Тим паче, що автор не претендує на вичерпне дослідження УГА.

Андрій СОБА (Львів)

* * *

Antoniewicz M. Protoplaści książąt Radziwiłłów. Dzieje mitu i meandry historiografii. – Warszawa: Wyd. DiG, 2011. – 423 s. – ISBN 978-83-7181-641-3

Поява нового генеалогічного дослідження, попри те, що їх вже написано цілі стоси, завжди є подією непересічною. В Польщі найбільшим популяризатором знань про минуле відомих і незнаних родів є видавництво DiG, яке кожного року тішить вибагливого читача новими дослідженнями.

Одним із осередків вивчення генеалогії та геральдики є Інститут історії Академія імені Яна Длугоша в Ченстохові, який вже тривалий час очолює доктор хабілітований Марцелі Антоневич. Його дослідження про князів Радзивілів складається зі списку скорочень, вступу, семи розділів, закінчення, бібліографії, списку ілюстрацій та генеалогічних таблиць, а також іменного покажчика.

Структура книги дозволила автору повністю розкрити свій задум – дослідити і показати народження радзивілівської генеалогічної легенди, її розквіт та живучість впродовж століття.

Відзначимо кілька позитивних моментів, що одразу впадають у вічі. Текст, запропонований читачеві, виважений і ґрунтується на широкій джерельній та історіографічній базі. Особливо відзначимо детальний історіографічний аналіз. Натомість зауважимо, що використовуючи різноманітну джерельну, зокрема “Акты, относящиеся к истории Южной и Западной России”, автор у той же час не залучив документальні свідчення з українських архівів, зокрема Центрального державного історичного архіву України в м. Києві.

До здобутків М. Антоневича варто віднести логічно вибудовану схему репрезентації результатів свого

